

'Seçilmiş yalnızlığı yaşayan Mübin'in aşkı kadın değil, resimdi'

Kültür Servisi-Mübin Orhon'un resimlerinden oluşan iki sergi Ankara ve İstanbul'da Nev galerilerinde açıldı. Sanatçının bu sergisi 13 yıl sonra Türkiye'de ve aynı zamanda Ankara'daki ilk sergisi. İstanbul'daki sergi 9 aralığa, Ankara'daki ise 16 aralığa dek sürecek.

1924 yılında İstanbul'da doğan Mübin Orhon, 1947'de Siyasal Bilgiler Fakültesi'nden mezun olduktan sonra ekonomi doktorası için gittiği Paris'te Academie de la Grande Chaumiere'e girdi. Eserlerini Stockholm, Paris, Brüksel, Washington, Londra, Oslo ve İstanbul'da sergiledi. En önemli çalışmaları İngiltere'de 100'ü aşkın eserini toplayan Sainsbury Center'da sergileniyor. 1981 yılında çalışmalarını sürdürdüğü Paris'te yaşamını yitirdi.

Galeri Nev'in bu sergiler için yayınladığı katalogda Abidin Dino, 1940'lı yılların sonlarına doğru tanıdığı Orhan Veli'nin akrabası, Tanzimatçı Mustafa Reşit Paşa'nın torunu Mübin Orhon'un Paris'teki kişiliğinden, yaşamından söz ediyor, Paris'teki Selim Turan, Avni Arbaş, Pertev Boratav, Fikret Mualla ile dostluklarını anlatıyor. Abidin Dino'nun yazısında yer alan bazı bölümleri aktarıyoruz:

"Mübin'in suratu asıktı, dünyaya küsmüş bir hali vardı ve bu küslük asıl kendine dönüktü. Sıkıntısı dağıtmak için olmalı...Odasında çalışırken kötü bir gramofon sayesinde Miles Davis'in ya da Dede Efendi'nin plaklarını çalıyor du peşpeşe. Miles Davis'in saksafonu hala resim yapmasına yardım ediyor olmalıydı. Mübin kendine bir yol arıyordu."

"1950 yıllarının Paris'inde,

aydın çevrelerde Marx'cı düşünce egemendi. Mübin Marx'dan çok Kafka'da buluyordu kendini. Toplum sorunlarına karşı ilgisiz değildi, ama yaşadığı kişisel bunalımın kahramanı Kafka'dan başka olamazdı."

"Kadınlar da vardı Mübin'in hayatında, ne var ki Mübin'in aşkı kadın değil, resimdi ve resimle kendisi arasında kimsenin girmesine izin vermiyordu.

Değil kadın, arkadaşlık bile onu tedirgin ediyordu. Değerli ve sevgi dolu bir eş, bu beraberlikten doğan sevecen bir kız, Mübin'den ayrı yaşamak zorunda kalmışlardı.

Yürüttüğü kavgada kimseye ihtiyacı yoktu sanki. İstenmiş, aranmış, seçilmiş bir çeşit yalnızlık yaşıyordu ressam. Sürekli içkinin verdiği yorgunluğa, delice resim yapma çabası eklenince, sağlığı gün geçtikçe bozuluyordu.

Aldırış ettiği yoktu, karşısına aldığı tualle kavgasını sürüyordu, düşmana kılıç sallarmış gibi fırça sallıyordu durmadan.

Bir dil, bir anlatı, bir duygu bulmuştu ve böylece anlatmak istediğini anlatıyordu anlayana...

Bir renk olgunluğuna erişmişti. Duvara asılır asılmaz dolduruyordu resimleri odayı. Resmin kendine özgü varlık sırrı..."

"Mübin üstüne anlatılması mümkün olan binbir hikaye, olay, kavga, barışma, serüven pek o kadar ilginç değil hiçbiri. Her şeyden önce ortada yaptığı resimler var ve bu resimlere bakınca gördüğümüz şey.

Bir çilenin içtenliği, coşkunluğu, renk devinimi, güzelliği, teklifi...Türk resim tarihinde bu cins başka bir atılım yok."